

DİNİMİZDE GÜÇLÜ OLMANIN ÖNEMİ VE STRATEJİK DÜŞÜNCE

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ
وَآلِهِ أَجْمَعِينَ الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ أَمَا بَعْدُ:
Bismillâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

Elhamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn.

*Ve's-selâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ
Muhammedin ve âlihi ecmaîne't-tayyibîne't-
tâhirîn.*

Emmâ ba'd:

Çok değerli kardeşlerim!

Teknik elemanların bir araya gelmesi, şahsen beni, ilk önce müslümanların güçlü kuvvetli olması yönünden ilgilendiriyor. Âyet-i kerîmede Allahu Teâlâ hazretleri kâfirlere karşı;

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ .
Bismillâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ

Ve eiddû lehüm me'stetağtüm min kuvveh¹ buyurmuş.

a. Çağımızda Allah'ın Hasımlarına Karşı Nasıl Hazırlık Yapılmalı

Yani “İslâm'ın, Allah'ın hasımlarına, düşmanlarına karşı gücünüzün yettiği kadar imkân, kuvvet, alet-edevât hazırlayın”ın işareti var bu âyet-i kerîmede.

Tabii çağımızın şartları içinde de bu güç-kuvvet denilince, hemen aklımıza ilmî ve fennî, yani bilimsel ve teknolojik gelişmiş alet-edevât ve silahlar geliyor. Hakikaten de insanın oturduğu yerdeki sağlamlığı, yüreğinin arslan gibi pek olması, pazusunun kuvvetli olması bu devirde iş görmüyor. Dağın arkasından adam hesabını yapıyor, bir füze gönderiyor; sizin ne pazunuzun ne yüreğinizin kıymeti kalıyor.

O bakımdan, meseleyi doğrudan doğruya bir gücün-kuvvetin temeli, kaynağı olması yönünden görmek önemli. Yani müslüman, mü-

¹ 8/Enfal, 60.

tedeyyin, muhafazakâr, idealist, teknik ele-manlar bir araya geliyor. Bunlar çok güzel şey-ler yaparlar da, bizim şu kâfirlerin karşısındaki -çaresizlik demeyelim çünkü her işin bir çaresi vardır- şu andaki negatif durumumuz inşaallah düzelir diye düşünüyoruz, temenni ediyoruz ve sizlerden bekliyoruz.

Maalesef dünya üzerindeki güç ve kuv-vetlerin sıralanmasında çok yüksek derece-lerde değiliz. Acı bir gerçek. Ama çok potansi-yelimiz de var. Bir kere herkesi korkutan bir nüfusumuz var, nüfus kalabalığımız var. Bu gü-zel. Ayrıca nüfus artma hızı da yüksek. Bu da güzel. Yani yarın öbür gün ayyaş ve sarhoşlar içki içip köşede sızdıkları halde yuva kurmak-tan kaçındıkları ortada. Böyle devam eder-lerse tabi bunların nüfusları artmıyor veya ek-siliyor, bizim nüfusumuz artacak. Artacak ama küçük teknik kalabalıklar büyük iptidâî yığın-ları daima sevk ve idare ediyorlar ve istedikle-rini yapıyorlar. Yani kocaman bir sürü, bir ço-ban, birkaç tane de köpekle idare ediliyor. Ko-yunların sayısal çokluğu büyük bir kuvvet teş-kil etmiyor.

Son yıllarda çok acı olaylarla karşılaştı müslümanlar. Ama bu acı olaylar zaten bizim yaşamadığımız, babalarımızın, dedelerimizin yaşadığı devirde çok daha yoğun miktarda olmuş. Fakat biz bir sulh-sükûn devresi nesli olduğumuz için, Kıbrıs çıkartmasından başka bir harp görmediğimizden silah tutmayı bile unutmuşuz. Harp, darp diye bir şey düşünmez duruma gelmişiz. Ama son olaylar gösterdi ki; çevremiz ve içimiz dışımız hiç de öyle değil. Yani insanın hayatına kasteden bir sürü olaylar çevremizde cereyan ediyor.

Biz geçen seneki basını takip ettiğimiz zaman; -yani Eylül, Ekim, Kasım, Aralık, ondan sonra bu senenin başındaki aylarda- “Türkiye 1993 yılının Ağustos’unda bir savaşa girebilir.” gibi sözlerle karşılaşmıştık. Bu sözleri dışişleri bakanı da, genelkurmay başkanı da söylemişti, daha başka şahıslardan da iç ve dış literatürde bunu duymuştuk. Bunun üzerine bu konuşmaları bayağı ciddiye aldık. Ankara’ya gittim ben kardeşiniz olarak, orada eski bakanlarla, bürokrasinin yüksek tecrübe sahibi elemanlarıyla, tanıdığım, dertleşebileceğim kimseler ile bu meseleyi konuştum.

Bu adamların bir huyunu çok net olarak öğrendik ki; bunlar bir şeyi planlıyorlar, o plana göreve sevk ediyorlar şartları ve olayları geliştiriyorlar, sonra pattadak karşınıza çıkıyor.

Mesela körfez savaşında bunun adım adım hazırlanmasını gördük. Amerikan askerleri Suud hava meydanlarına inmeye başladılar. Bizim birçok arkadaşımız “Olmaz böyle şey, harp olmaz, Amerika blöf yapıyor..” gibi sözler söylüyorlardı. Siyasîlerden böyle söyleyen kimseler vardı. Hiçbir hazırlık havası yoktu ama pattadak bayağı bir savaş oldu, körfez savaşı ve bizi çeşitli yönlerden sarsan bir olay oldu bu.

Tabi onlar bir taraftan yaptıkları şeyi açık yapmak zorunda. Kendi elemanlarına mesajlarını iletmesi lazım veyahut ilettikleri mesajların bir yerlerden sızması mecburi. Yani o kadar saklamak mümkün değil. O sızıntılardan insanların bir şeyleri anlaması gerekiyor. Yani “Şu mühim yerden şöyle bir sızıntı var, o halde şöyle bir şey olabilir.”

Şurada bir parantez açıp söyleyelim ki;

Biz savaşı istemiyoruz. Siz de istemiyorsunuzdur. Yani sulh, huzur, sükûn içinde, sevgiyle, saygıyla yaşamak istiyoruz. Bütün insanların umumî temayülü, arzusu bu. Ayrıca bizim, yani müslüman olarak cihadın sevap olduğunu bilen insanlar olarak bile savaşı istememizin sebebi; sulh içinde büyük gelişme göstermemiz. Yani istiyoruz ki; gelişmemiz birtakım nâhoş olaylarla sekteye uğramasın, biz belli bir seviyeye çıkabilelim. O bakımdan da savaşın çevremizde, hiçbir yerde olmasını istemiyoruz, temenni etmiyoruz.

Hükümetin tavrından da bu görülüyor. Yani sağdan yumruk vuruyorlar, yanağını oğuşturuyor, karşılık vermiyor. Soldan yumruk vuruyorlar, “Uff!” diyor, yanağını oğuşturuyor. Arkasına bir sopa vuruyorlar, biraz da omuzlarını kaldırıyor indiriyor, ses çıkartmıyor. Nahçıvan’a saldırıyorlar, gık demiyor; Azerbaycan’a saldırıyorlar, gık demiyor. Yani istemiyor netice itibariyle. Halk istiyor fakat yöneticiler istemiyor. Halkın içinden istek çok net olarak belli ki, bazı gençler dayanamıyor, kalkıp savaşa gidiyorlar, şehit oldukları haberi ge-

liyor. Fakat hükümet bu işleri kendi başına değil beynelmilel organizasyonlarla ve etliye sütlüye karışmadan, “Maşa varken elimi yakmam. Benim aklım var, çizmeyi ne diye giyeyim?” der gibi; eski siyasîlerden birisinin de dediği gibi bir usulle ve bunu da açıkça söyleyerek; “Biz buna böyle yaparsak sonra ötekisi de böyle yapar.” gibi bir tavırla bu işi istemediğini ortaya koyuyor.

Ama bizimki istemiyor da karşı taraf istiyorsa ve biz de beynelmilel kaidelere göre onların cephesinde, o tarzda hareket edeceğiz derken, onlar yanımızda dururken bizi itiverirlerse savaşın içine, ne yapacağız?

Yani savaşla bizim aramızda ne var? Bir bıçak sırtı var. Nahçıvan var, ötesi Ermenistan. Trakya var, öbür tarafı Yunanistan, Bulgaristan, Yugoslavya. Ortodoks âlemi birleşiyor diye sözler söyleniyor basında.

Yine parantezi kapatıyoruz.

Temenni ederiz ki savaş olmaz. Savaş olmasın, sulh yayılsın. Ekonomik bakımdan sek-

teye uğramayalım. Kazanalım, kazandıklarımızla o fakir dindaşlarımıza, ırkdaşlarımıza gönderelim, her taraf kalkınsın, her taraf gül-gülistan olsun. Biz de Somali'ye, Güneydoğu'ya, Irak'a, her tarafa yardım edelim. Bunu temenni ediyoruz.

b. Savaş Olursa Ne Yapacağız?

Ama savaş olursa ne yapacağız? Yani bir savaş bayağı sıcak olarak patlarsa?..

Neye güveniyorduk eskiden? "NATO var, Rusya bize saldıramaz." diyorduk. Şimdi böyle bir durum kalmadı. Ruslar bizden daha fazla dost oldular NATO'daki devletlere. Sonra bu beynelmilel siyaseti biz biraz da öğrendik galiba, yani çarıklı erkan-ı harp olarak öğrendik ki; bu laflar, bu ahitler, bu vaatler çok rahat çiğnenebiliyor aslında. Bunları gördük. Biz sanıyorduk ki, kendimiz gibi biliyorduk herkesi, söz verdi mi söz namus demektir ve herkes sözünü tutar, tutmalı. Amerika, Almanya sözünde durmuyor, dost bildiğin, omzuna el attığın insanlar sizi arkadan hançerliyor, ayağınıza çelme takıyor. Kimsenin kimseye faydası olmadığını, büyük menfaatlerin dolaştığını,

yüze gülüp de arkadan kuyu kazma işlerinin yapılabildiğini, eğilirken ayağının altına karpuz kabuğu konulduğunu yavaş yavaş biz de anlamaya başladık.

Geç farkettilik taşın sert olduğunu. Su insanı boğar, ateş yakarmış. “Her geçen günün bir dert olduğunu, insan böyle olayları yaşadıkdan sonra anlarmış.” diyeceğiz yani. Böyle olaylarda anladık.

Şimdi bize şu düşüyor; güçlü ve kuvvetli olmamız lazım!

Ben âcizane bir kardeşiniz olarak kendi kendime daima şu soruyu sordum;

“Kendi kerdeçene saldıranlar bana saldırırsa ben ne yapardım? Bosna-Hersek’e saldıranlar bana saldırıysaydı İstanbul’da şuraya ben ne yapabilirdim?”

Evimizde ekmek bıçağı bile bulundurmuyoruz. Hükümet “Ruhsatsız silah taşımak yasak.” demiş, başüstüne. Çat pat yapacak,

yirmi beş metre ötedeki hedefe atacak bir tabancamız bile yok. Çok çok acayip bir şey yani! Devletin politikası da bilmiyorum nasıl..

Ben şahsen şöyle düşünüyorum;

Bizim her apartman bir askerî birlik olmalı. Her sokak, her mahalle kendisinin savunmasını nasıl yapacağını oturup bayağı bir sulh zamanında hesabını yapmalı. “Düşman şu sokaktan gelir, şuradan şuraya girer, o halde ben ona karşı yandan şöyle silah atabilirim, önden şöyle vurabilirim, arkadan şöyle onu gafil avlayabilirim.” diye tedbir almalı. Hatta mahalleyi ona göre yapmalı. Hatta oturacağı yeri ona göre seçmeli.

Ben mesela Yalova’da almış olduğum, kardeşlerimizin almış olduğu arsalara iyi kötü, kerpiçten, prefabrike veya güzel evler yapılısın diyorum. Yarın öbür gün bir harp olursa çöpçüler çöpü toplamayacak, metan gazından patlayıp helak olacağız. Sular akmayacağına göre, susuzluktan, pislikten helak olacağız. Fırınlar, ekmek dağıtım, ulaşım vs. her şey aksayacağına göre, toplandığımız şu on milyonluk şehirde ayıkla pirincin taşını... Onun için,

ben şahsen kardeşlerimi böyle çok netameli, kalabalık bir yerden kenara çekmeyi, bir tedbir olarak düşünüyorum.

Ama benim tedbirlerim, insanların çalışmalarının ekonomik yönden baltalanmasına müncer olmamalı. Yani bir harp korkusu var diye kardeşimiz işini gücünü bırakmamalı. İş bir taraftan yürümeli ama İstanbul'da çalışıp dururken insan pekâlâ Yalova'da bir yazlık veya bir oda, başını sokacağı, orada her türlü ihtiyacını karşılayacağı bir yer yapabilir. Yani mevcut düzenini sarsmadan, ekonomik yapısını zarara uğratmadan tedbirler alınabilir diye düşünüyorum.

Gruplaşmanın önemini görüyorum. İstiklal harbinde kağrı arabalarıyla, öküz arabalarıyla top taşınmış veyahut Antep'te tahtadan toplar yapmışlar veyahut kendi imkânlarıyla barut imal etmişler mecburen. Kendi usulleriyle iptidâî evlerde kurşun imal etmeye çalışmışlar. Böyle durumlar olabilir. Herhalde savaş filan olursa herkes zarar görüyor da, bir kere savaşın cereyan ettiği ülke mahvoluyor, galip olsa bile mahvoluyor.

Onun için, mutlaka çok mukavemet edecek gibi hazırlanması lazım. Yani bir milletin savaşa, mukavemet edeceği gibi hazırlanması lazım. Bunu bir misalle anlatabilirim size. Ruslar Moskova'nın altında, yani yerin ne kadar derinliğinde çok geniş bir yer altı şehri tesis etmişler ve yirmi-otuz sene dışarıya çıkmadan aşağıda yaşayacak kadar tedbirleri almışlar. Yani demek ki bir atom harbinden, yıldız savaşından korktular. O milli savunma bakanlığının oradan asansörlerle giriliyormuş; atom bombası, radyasyon tesir etmez, gıda maddeleri stoklanmış, havalandırma tertibatları alınmış, radyasyon süzgeçleri vs. her şey düşünülmüş.

Tabi onlar böyle şeyleri düşündükleri için, yukarıda kıyamet kopacak, ölen ölecek, ondan sonra onlar yirmi-otuz yıl içinde ellerinde belki elbiseleri vs. tedbirleri de vardır; dışarı çıkacaklar, bakacaklar, atom bombaları patlamış, ortalık harap olmuş. Yani hayatlarını veya istikballerini sürdürmek, temin etmek için tedbirler almışlar.

Tabi sizler de, her biriniz Einstein gibi atom bombası bulacak durumda değilsiniz.

Ama hiç olmazsa teknik bakımdan bu kadar yetmiş elemanlar -içinizde üniversite hocaları vardır- böyle bir muhtemel duruma karşı önceden plan yapabilir, hazırlık yapabilir. Böyle bir nâhoş durumda düşmanla mukavemet mücadelesi yapabilecek tedbirleri alabilir, gibi ilk başta bunu düşünüyorum. Çünkü bu âyet-i kerîmenin de gereği:

Ve eiddû lehüm me'stetağtüm min kuvveh. Yani düşmana karşı kuvvet hazırlamak lazım.

Biz bu Rus'un, Yunan'ın, Bulgar'ın, Sırp'ın, Ermeni'nin insafına kalırsak... Bunlarda hiç insaf olmadığını artık çok net olarak görüyoruz. *Çelik Canavar* filminde çok tesir etmişti bana; "Ben de sizin gibi bir yoldaşım, Moskova'da okudum, partiye sadakatim var." diyordu; ama tankın komutanı makineli tüfekle taradı, öldürdü öyle diyen müslüman asıllı bir kimseyi.

Şimdi aynı olayın binlercesi herhalde Bosna-Hersek'te oluyor. Yani Sırlara belki bazıları diyor ki; "Biz sizinle yoldaştık, dinimizi bıraktık, inancımız yoktu hakikaten, Allah'ı da

inkâr ettik, dini de inkâr ettik, tamamen sizinle kaynaşmıştık, niye bizi hâlâ öldürüyorsunuz?” “Siz Türk veya müslüman kökenlisiniz, ondan.” Şu anda zihniyet itibariyle İslâm’ı bıraksanız bile, demek ki onlara yaranamayacaksınız. Misaller onu gösteriyor. Adam rengine, kökenine bakıyor ve öldürüyor. “Belki sen kendi toplumuna ihanet etmiştin, bana yardım etmiştin; onlara göre haindin, benim tarafımda, onların karşısında idin.” demiyor yani.

Ben bir olaydan biliyorum bu meseleyi. Yağmur yağdığı zaman, kapalı salonda, öğrenciler dışarı çıkmamışlardı, öğretmen “Verin bakayım bana bir cetvel.” dedi, otuz cm’lik bir cetvel aldı birisinden. İlk defa avucuna ceza olarak cetveli yiyen, kaderin sevkiyle cetveli veren kimse oldu. Yani hıyanet eden belki ilk önce ilk kurşunu yiyecek, Allah’ın bir cezası olarak...

O bakımdan, ben sizin bu topluluğunuzu bir kere bu Türkiye’nin emniyeti açısından önemli bir şey olarak görüyorum. Lütfen mesleklerinizi, bilgilerinizi bu gibi durumlarda işe

yarayacak şekilde tanzim edin. Yani tedbir alın, emniyet tedbiri alın, imalatı mümkünse ona göre kaydırın.

Ben bir av tüfeği almaya kalktım. Filanca marka av tüfeği söyleymiş, böyleymiş.. Bakıyorum, bizden önce pek çok kimse bu gibi şeylere girmişler ve güzel para da kazanıyorlar, yani bayağı da cazip kazançları var. İmalâtları da benim kafama uygun bir istikamette. Tabii bu bir örnek olabilir sizler için. Kendinizin, çocuk-çocuğunuzun istikbali için hazırlanmanızı tavsiye ediyorum. Bu konuda neler yapabileceğinizi düşünmenizi tavsiye ediyorum. Bu bir.

c. Şu Anda Türkiye'de Dine Karşı Bir Ekip ve Grup Vardır

İkincisi; Türkiye'de eskiden %100 dinî temele dayalı bir toplum var idi. Sonra batılılaşma hareketi başladı. Batılılaşma hareketi ile beraber içimizdeki zayıf bünyeliler veya kökeni farklı olanlar yavaş yavaş dinden imandan çıktılar. Bugün dinin karşısında olan bir sürü insan var. Hatta "İslâm bugünkü toplumun işine yarar mı, yaramaz mı?" diye kitap

yazmışlar. “Yaramaz” tezini savunacak kitaplar yazmış adamlar var. Bunları dağıtıyorlar. Gençleri, dinamik işadamlarını kendi fikirlerine çekmek için çalışmalar yapıyorlar. Yani bir kâfirleştirme, dinsizleştirme çalışması yapılmış. Bunu devlet de desteklemiş, biliyoruz. Yunanlıların saçma sapan mitolojileri ve Yunan klasikleri dediğimiz masallar bilimmiş, bilimselmiş gibi, Milli Eğitim Bakanlığı yayınları arasında neşredilmiş ve millet bunlarla oyalanmıştır. Kendisinin asıl bünyesini kuvvetlendirecek, ruhunu tazeleyecek şeyler değil de, böyle saçma sapan şeylerle oyalanmıştır.

Şu anda Türkiye’de dine karşı bir ekip ve grup vardır. Dinî kanunlara, ahkâma, Allah’ın rızasına, Peygamber Efendimiz’in sünnetine uygunluğu hiç düşünmeden her şeyi yapabilen, günahlara rahatlıkla dalıp çıkabilen, kul hakkı tanımayan, hatta vatan millet vefası, sevgisi gibi şeylere aldırmayan, sırf maddesini, maddiyâtı düşünen bir nesil türemiş. Bir ara inananlar tüm etkili mercilerden atıldığı, dışlandığı için, bunlar üniversite, adliye, bakanlıklar, askeriye gibi bayağı tesirli, etkili yerlerde tutunmuşlar.

Biz bunların karşısında bir de inananların mağdur olmaması, ezilmemesi, kendilerinin kıymetlerini bilmeleri ve birbirlerini desteklemeleri için birleşmelerini de çok sevinçle karşılıyoruz. Bu bakımdan her yerde, bir organizasyon varsa ve bu organizasyon anti-islâmist, gayrimüslümâne ise, istiyoruz ki; onun karşısında bir de müslümancası olsun ve öyle çalışsın. O bakımdan sizlerin, yani mü'min, Allah'a, âhirete inanan, Allah'ın rızasını kazanmaya çalışan, haram-helal düşünen teknik insanlar olarak mutlaka birlik beraberlik içinde olmanız lazım. Mutlaka bağlı bulunduğunuz mesleklerin meslek kuruluşlarında sizin sözünüz geçmeli. Niye başkasının; dinsizin, masonun, gayrimüslimin sözü geçsin? Niye bu memlekette misafir olarak tuttuğumuz insanlar en önde olsunlar da, bu memleketin hakiki sahipleri onlar tarafından ezilsin? Yani bunu uygun görmediğimiz için, sizin din, inanç ve mânevî noktadan da birlik ve beraberlik içinde olmanızı arzu ve temenni ediyoruz.

Yine aynı sebeplerle seviniyoruz, sizi bir arada görmekten mutluyuz. Bu birliğinizin verimli, hayırlı olmasını, büyümesini temenni ediyoruz.

Türkiye’de bir yönetim değişikliği olmuş; padişahlık gitmiş, cumhuriyet kurulmuş ama adı cumhuriyet tabii.. Halkın istediğinin olması, refahın halka yayılması, Türkiye’nin zenginliklerinin Türk halkının kendi fertleri arasında bölüşülmesi tarzında olmamış bu. Lafla değişmiş plaka. “Padişahlık kötü.. Bu padişahlar saraylarda oturuyorlardı, cariyelerle vur patlasın çal oynasın vakit geçiriyorlardı. Hain padişahlar...” denmiş. Ama onlar belki kendilerine hiç para ayırmamışlar, belki memleketin hizmetine ötekilerden çok daha fazla hizmet etmişler. Onları tenkit edenler de, onları tenkit ederek o noktalara gelmişler ama sarayları, hazineleri yağmalamışlar. Yani devlete, millete ait şeyleri şahsî zimmetlerine geçirmişler, çok daha büyük yağmalama yapmışlar. Aç kurtlar gibi, kuzuların üstüne saldırdığı gibi saldırmışlar.

Mesela Türkiye’de biz artık biraz planlama meseleleriyle ilgileniyoruz. Görüyoruz ki Türkiye’nin yıllar yılı bütçesini, plan ve kredi imkânlarını çok mutlu, çok küçük, çok yakışsız bir azınlık almış kullanmış. Şimdi biz istiyoruz ki Türk halkının emeğinden toplanmış olan vergiler Türk halkının, memleketimizdeki insanların kendileri tarafından kullanılсын. Başkasına, onların dışındaki insanlara geçmesin. Yani mutlu ve putlu ve kurtlu birtakım insanların eline geçmesin. Öyle oluyor. Yani fiilen Devlet Planlama Teşkilatı istatistiklerini incelediğimiz zaman; belli tröstlerin, belli şirketlerin kaymaklı şeyleri yalayıp yuttuğunu, silip süpürdüğünü ve halka da kemik yalamak kaldığını, karınca gibi onların artıklarından, kırıntılarından geçinmek zorunda kaldıklarını görüyoruz.

d. Sizler De Ekonomik Bir Güç Olun.

O bakımdan istiyoruz ki, sizler de ekonomik bir güç olun. Türkiye’nin ekonomik kazancı bir büyük pastaysa -yani bugününün tabirleriyle konuşmak gerekirse- bu pastadan siz de

layık olduğunuz dilimleri alın, siz de bu nimetlerden belli adil bir oran içinde istifade edin.

Bunun için de tabii birleşmeniz lazım. Birleştikten sonra da beraber bazı atılımları yapabilmemiz lazım. Çok basit, iptidâî birtakım misaller söylememiz gerekirse; doktor, eczacı, veterinerler -Deva Holding diye- bir şirket kurmuşlar, birçok ilaç ürettiler değil mi? Yani sizi hiç sarsmayan küçük harçlıklarınızı ayırıp bir birlik kurabileceğiniz gibi, bayağı sermayelerinizin bütününe birbirinize ekleyerek bir kişinin yapacağı iş yerine; on, yirmi, otuz kişinin sermayesi ile daha büyük çapta, daha başkasının yapamadığı mühim, güzel şeyleri yapabilirsiniz. Yani ekonomik işbirliğiniz de mümkün olabilir.

Bu bakımdan da sizin böyle birleşmenizi uygun görüyoruz. Bu birleşmenin sadece masa etrafında bir muhabbet, bir akşam yemek yemek, iftar etmek, çay içmek veya boğaz sularına bakarken tatlı dakikalar geçirmek tarzında değil de; aynı zamanda birbirinizle işbir-

liği yapmanız, sermayeyi birleştirmek suretiyle birtakım eserler ortaya koymanız tarzında da gelişmesini temenni ediyorum.

Bunlar olsa kâfidir. Yani Türkiye'nin, memleketimizin, sizin ve evlatlarınızın istikbalini koruyacak tedbirleri araştırmanız, düşünmeniz, birbirinizle gönül birliği, inanç birliği içinde çalışmanız ve mesleklerinizdeki imkânlarınızı da birleştirerek, biriktirerek daha büyük atılımlar, büyük kuruluşlar kurmanız ve o kuruluşların sizlere ve memlekete faydalı olmasını temenni ediyorum.

Bir de bizim hudutlarımız dışında kalmış olan öbür kardeşlerimize de yaptığınız çalışmaların faydasının ulaşması, Orta Asya'da, Azerbaycan'da, Balkanlar'da, Somali'de, Mısır'da, Cezayir'de, Pakistan'da, Nepal'de veya daha başka bir yerde, Afrika'nın bilmediğimiz, adını duymadığımız yerlerinde atılımlarınızın olması, onu da temenni ediyoruz. Yabancı dile yönelik bir çalışma yapmanız lazım. Dış ülkelere açılmanız gerekiyor. Afrika önemli bir kıta. Görüyorsunuz, muhtelif askerler gitti

ama bizim askerlerimiz gidince Somalililer bize sevgi gösterisinde bulundular.

Bir arkadaş telefon açtı, dedi: “Sudan’a gidiyorum.” Dedim: “Allah razı olsun, benim çok istediğim bir şeydi Sudan’a gitmek, mümkün olsaydı ben de seninle gelirdim. Sen oraya bir öncü olarak git, Sudan’la işbirliği yapalım.” Çünkü Sudan’lılar iyi müslüman insanlar, yani hacda gördüğümüz kadarıyla, sevilecek, sevdiğimiz kimseler.

Demek ki dünya üzerinde işbirliği yapabileceğimiz, elimizi uzatabileceğimiz, elinden tutabileceğimiz veya kendilerinden faydalanabileceğimiz gruplar var.

e. Bu Hudutların Hepsi Sun’idir.

Son üzüntülü, hızlı gelişmeler ve değişimler, bizi biraz Türkiye’nin hudutları içinde sıkışıp kalma alışkanlığından kurtarması bakımından da iyi.. Yani bize bir çizgi çizmişler. O çizginin dışına çıkmamayı namus borcu bilmişiz, oradan dışarıya hac için bile yasak demişler, o zaman bile gitmemiş millet. Hâlbuki bu hudutların hepsi sunîdir. Çünkü hududun öbür

tarafında da kardeşimiz var. Bu hududu kim çizdi, beni kardeşimle kim ayırdı, bu aileyi kim, ne hakla böldü?

Tabii biz bunların hesabını da sormak için, onlara da gidip onlarla da birleşip bütünleşmek zorundayız. Yani Suriye'deki halk ile, Irak'taki halk ile, onlara komşu olan bölgelerdeki halklar arasında, İran'la aramızda, Karadeniz'de en doğudaki hududumuzun bu tarafı ile öbür tarafı arasında veya Bulgaristan'da, Yunanistan'da hududun bu tarafı ile öbür tarafı arasında bir fark yok.

Bir noktayı size çok net olarak, yani denemiş ve öğrenmiş bir kimse olarak, altını çizerek söyleyebilirim ki; bizim kardeşlerimiz sizin sandığınızdan çok daha fazla, her yerde mevcut. Fakat bu rakamlar düşük gösterilmiş ve biz kardeşlerimizin envanterini yapmamışız, onlardan haberdar değiliz.

O bakımdan, bu sunî duvarların aşılması, bu düşmanların korktuğu işbirliklerinin tahakkuk etmesi ve iman kardeşliğinin, dürüstlükteki, sadakatteki işbirliklerinin gelişmesini sağlamak için böyle birliklere ihtiyaç var. Bu

birliklerin çok çağdaş, çok modern, çok ileri müesseseler olarak çalışması lazım. Yani öyle derbeder, çağdışı, geri kalmış, öylesine günü-birlik tarzında değil; elinizde *computer*'lerle, son derece dünyadan, meslekî gelişmelerden haberdar olarak, çevredeki olayları takip ederek, birlik ve beraberlik içinde çalışmanız gerekiyor. Çok net olarak bunu görüyoruz.

Yıllar önce, mesela otuz-kırk yıl önce duymuştum bazı dergilerde yazılmış yazıları; “İleride, şu kadar sene sonra Batı ülkeleri fakirleşecek, İslâm ülkeleri zenginleyecek.” gibi tahminler yapıyordu. Ben bunları hayal sanıyordum ama şimdi Batı’daki ekonomik gelişmelerin duraksadığı ve milli gelir artışının çok azaldığı, sığır geldiği, işsizliğin arttığı vs. gibi şeyler görülüyor. Yani biz biraz daha şuurlu, elbirliği ile hareket edebilseniz, harbetmeden Batı’yı sapır sapır sarsıp yere yıkabileceğiz. Mesela, Batı’nın otomobillerini almayıversek şu sırada, yani beş sene sadece biz bile almasak, Alman ekonomisini onların hainliklerinin cezasını verecek tarzda, ağzına bir şamar olacak tarzda sarsabiliriz. O kadar net görünüyor.

Bunların hepsi tabii sizin gibi teknik elemanların, mühendislerin hesapları ile bilinen, farkedilen şeyler. Biz bugün ticaret yoluyla, bazı şeyleri almamak şekliyle, protestolarla birçok düşmanımızı harpsiz yere serebiliriz, pes ettirebiliriz, birçok tavizi onlardan kopartabiliriz.

Avustralya, Çinli almıyordu Avustralya'ya. Fakat kendisi ihracat yapmak zorunda Çin'e. Çin, "Ben senin malını alırım ama sen de bana koyduğun şu tahditleri kaldırmalısın." diye dayatmış, şimdi her yerde Çinli görüyorsunuz Avustralya'ya gittiğiniz zaman. Avustralya küçük nüfuslu çok büyük bir kıta. Yani Türkiye'nin on katı fakat Türkiye'nin üçte biri nüfuslu. Böylece yani bize göre otuzda bir nüfusu, daha gevşek, az. Şimdi orada her kasabada Çinli, Çin lokantası, çarşıda pazarda Çin esnafı görüyorsunuz. Bu bir plan. Yani yarın öbür gün bu on altı - yirmi milyonluk Avustralya kıtasını, Çin belki kendisini besleyecek bir kıta olarak içinden fethedebilir. Bu bir çalışma. Nasıl yaptı da bunu sağladı? Ötekiler daha önce bunu bir tehlike olarak gördükleri

için engellemişlerdi. Niye şimdi engelleyemediler? İşte ticarî bir şey, o buraya mecbur olunca mal satmaya, “Ben senin malını alırım ama sen de şu tahdidi kaldıracaksın.” diyerek yapılabiliyor bu gibi şeyler.

Onun için, bu gibi hususların da anlaşılması, hep birlik ve beraberlik içinde müşterek hareket ederek, dışarıdaki olayları takip ederek, meslekî mecmuaları takip ederek ve müşterek kararlar alıp uygulayarak sağlanabilecek.

Sayısal bakımdan, adet bakımından çok büyük miktarda değilsiniz ama güzel bir çekirdek var.

Temenni ediyorum ki, inşaallah çalışmalarınız ciddiyetle, aşkla, şevkle devam etsin. Başka arkadaşları çağırarak daha büyük çapta, daha etkili bir teşkilat olarak şu hatırıma gelen hususlarda, daha sizin hatırlayacağınız ve ekleyeceğiniz hususlarda hem kendiniz için, hem dinimiz için, hem evlatlarınız için, hem maddî bakımdan, hem mânevî bakımdan faydalı çalışmalar yapmanızı temenni ediyorum.

Allah hepinizden razı olsun. HEPİNİZİN AKLINI, GÖNLÜNÜ, KALBİNİ PIRIL PIRIL EYLESİN. HAKKI GÖSTERSİN, HAKKI İŞLETSİN. DÜNYADA, ÂHİRETTE İTİBARLI, ŞEREFİ, GÜÇLÜ, KUVVETLİ, AZİZ VE BAHTİYAR İNSANLAR OLUN.

Es-selâmu aleyküm ve rahmetullâhi ve berakâtühü.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

8 Zilka'de 1413 / 30.04.1993

[Bütün KONFERANSLAR'a PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

